

11.08.2008. SVETA KLARA ASIŠKA - Čvrsta žena, odličan vođa

Klara se rodila 1193. u Asizu, malom gradiću u živopisnoj umbrijskoj dolini u Italiji. Bila je najstarije djetete viteške obitelji di Offreduccio, od oca Favaronea i majke Hortulane.

Pred kraj 12. i početkom 13. stoljeća Italija je bila kotao političkih i vojnih svađa. Čitavo je društvo bilo podijeljeno u dvije skupine: maiores i minores (viši i niži). Maiores su bili plemići. Minores su bili bivši kmetovi koji su kasnije postali trgovci, zanatlije i poljodjelci. Ove su dvije skupine bile u neprestanoj međusobnoj borbi za vlast.

U svojoj mladenačkoj dobi Klara je izbjegla u Peruđu. Sve dok muškarci nisu okončali svoje međustaleške borbe, žene su živjele pokornički. Hortulana i njezine kćeri, kao uostalom i druge žene uz Klarinu obitelj i prijatelje, postile su, molile, nosile hranu siromasima i posjećivale zatvorenike.

Ovo vrijeme trpljenja i egzila postalo je vrijeme duhovne formacije. Mnoge žene koje su živjele s Klarom u Peruđi, uključujući njezinu majku i sestre, kasnije su postale prve Klarine sljedbenice u Svetom Damjanu.

Klarina se obitelj 1205. vratila u Asiz. Franjo je upravo bio počeo svoje obraćenje: javno se odrekao svoga oca, započeo obnovu Sv. Damjana i 1208. počeo javno propovijedati. Klarin nećak Rufin postao je jedan od prvih Franjinih sljedbenika.

Jedan svjedok, citiran u Aktima Procesu kanonizacije sv. Klare, rekao je da je u

to vrijeme Klara otišla čuti Franjinu propovijed, dala mu nešto novaca da gradi crkve i hrani siromašne, te je ugovorila razgovor s njim nasamo.

I Franjo i Klara su proživljavali iskustvo Božjeg ulaska u njihove živote, osjećali su kako ih mijenja i zove da se potpuno predaju Bogu. Međusobno se nisu poznavali, bili su vjerojatno uplašeni i nesigurni u sebe. Sigurno je bila utješna milost susresti srodnu dušu i naići na

ljudsko biće koje doživljava isti poziv i proživljava iste sumnje.

Klarina sestra nam govori (u dokumentu procesa za kanonizaciju) da je prvo Franjo počeo posjećivati Klaru. Jedno od nagađanja je da su žene zamolile Franju da se pridruže njegovu pokretu, stoga je Franjo trebao čvrstu žensku ruku da vodi ostale.

Klarino nastojanje oko svetosti bilo je već dobro poznato u Asizu. Ona bi bila savršen vođa. A nevažno je tko je koga prvi posjetio. Bitno je da je Bog imao plan i da su Franjo i Klara bili otvoreni njegovu vođenju.

Na Cvjetnicu 1212. Franjo i braća su Klaru primili u kapelu sv. Marije od Anđela (Porcijunkula). Kratko nakon toga premještena je u San Paolo, benediktinski samostan u Bastiji.

Ostatak Klarine obitelji nije bio sretan što ona slijedi Franju. S promjenama u društvu, njihova vlast i materijalno bogatstvo počeli su polako slabiti. Klara je bila prelijepa i stoga su se oni nadali da će joj brak donijeti prestiž a obitelji priskrbiti materijalno blagostanje. Slijedili su je u San Paolo s čvrstom nakanom da će je ponovno dovesti kući.

Klara je, međutim, na jednom mjestu postavila oltar i to mjesto prozvala samostanom. Dovršila je svoj izbor. Nikada se ne bi vratila natrag.

Klarina sestra Katarina, uskoro će biti prozvana Agnezom, pridružila se Klari. Njih su dvije jedno vrijeme živjele sa skupinom beginki (žene sa zavjetima u 13. stoljeću) u Sant'Angelu u Panzu sve dok ih Franjo nije doveo u crkvu sv. Damjana. Ondje im Gospodin dade sestre i njihova zajednica poče ubrzano rasti.

Stvaranje budućnosti s povjerenjem

Klarina je zajednica nastojala biti potpuno različita od monastičkih zajednica njezina vremena. Sestre su trebale živjeti bez obilnog zemljišnog posjedovanja. Svaka od njih bi u svemu bila ravnopravna drugoj i sve odluke koje se tiču njihova života zajednički bi donosile.

Imale bi jednu predstojnicu, ali ona bi se sama smatrala sluškinjom sestara i bila bi voditeljica više svojim kreposnim primjerom nego poukom ili upravljanjem.

Klara je savršeno slijedila Franju. Razumjela je njegovu poruku i proživjela čitav svoj život čineći tako.

Franjo je umro mlad. Klara ga je nadživjela 27 godina. Ostala je čvrsta, održavajući ideal, usprkos Franjinoj odsutnosti i ponekad neslozi među njegovom subračom. Crkva je siromaštvo njezina života ocijenila previše zahtjevnim. Pregovarala je s papom i radila na tome da joj se Pravilo odobri prije nego što umre - 10. kolovoza 1253.

Većinu svoga života Klara je proživjela u bolesti. Nije se tužila jer je radije liječila druge. Živjela je zatvorenim načinom života unutar uskih zidova malog samostana u Asizu. Ipak, njezinu je priču upoznao čitav današnji svijet.

Klarin primjer nas poziva

Klara je bila žena molitve, i čitav je svoj život proživjela u žarkoj vjeri u Boga jer je znala da je on ljubi. Nije joj trebalo mnogo materijalnog bogatstva jer je vjerovala da će se Bog pobrinuti za sve njezine ovosvjetske potrebe. Bog nikada nije dopustio da klone. Živjeti takvim načinom života zahtijeva duboku vjeru, ali svatko tko pokuša živjeti oviseći samo o Božjoj dobroti, ubrzo nauči radost jednostavnosti.

Panika blokira slobodu i zamagljuje moć zapažanja. Življenje u jednostavnosti pomaže izgrađivanju stava ili želje da se bude nenavezan. Takav čovjek vrlo brzo usvoji životnu mudrost. Oni koji žive jednostavno nauče živjeti otvorenih ruku: cijeniti dobivene darove, ali isto tako i biti spremni napustiti jedno mjesto te ići u drugo kad je to potrebno.

Kontemplativni život je Klari bio povod da živi jednostavno. Da bi se pronašlo mjesto za susret s Bogom, potrebno je biti siromašan.

Istinsko siromaštvo dolazi iz nutrine i samo pojedinci u siromaštvu čine obitelji i zajednice siromašnima. Čini se da najveći životni poziv u sebi uključuje siromaštvo. To zahtijeva iskrenost prema sebi, priznanje navezanosti na materijalno i na svijest privlačnosti vlasti i privilegija, sklonosti kojima smo svi izloženi.

Hrabrost je nužna ako se želi biti siromašan; treba prepoznati potrebu za obraćenjem i ne biti preuzetan u tome.

Obgrljivanje unutarnjeg siromaštva može napraviti potpuni preokret u životu. Premda okrenuti naporima, mi - kao i Klara - moramo priznati da je područje nesavršenosti također područje milosti.

Naša vlastita borba s grešnošću poučava nas u strpljivosti i opraštanju. Obraćenje je jedini put preobrazbe. Siromaštvo oslobađa i

olakšava kršćanima da se suoče s križem. U iskustvu križa, mi - kao i Klara - bivamo preobraženi.

Klara nam, u pismu Ermentrudi, veli: Ljubite Gospodina i Isusa, koji je bio raspet za nas, iz dubine svoga srca, i neka misao o Njemu nikada ne napusti vaš um. Neprestano razmišljajte o tajni križa. Ne bojte se, kćeri moje! Bog, koji je vjeran u svim svojim riječima i svet u svim svojim djelima, izlit će svoj blagoslov na vas. On će biti vaš pomoćnik i najbolji savjetnik. Bog je naš spasitelj i naša vječna nagrada.

Patnja je sastavnica života. Nitko joj ne može izbjeći, ali se valja potruditi i pronaći način kako se prema njoj odnositi. Klara je svoje kćeri preporučila Kristu raspetome. Najprije bi se pomolila raspetom Isusu i meditirala evanđeosko izvješće muke.

Ovo, na prvi pogled, može izgledati kao nezdrav i mučan stres ili glorifikacija patnje. No, to nije bila Klarina namjera. Klara je znala da bi je sudjelovanje s Isusom u patnji prenijelo s onu stranu patnje u duboko ostvarivanje Isusove ljubavi. Prepoznavanje takve ljubavi stvara žarku želju da se bude s Raspetim. Ukratko, nema obgrljivanja križa koje ne vodi barem znakovima uskrsnuća!

Sv. Klara nije bila mučenica. Ona nije išla tražiti trpljenje. Međutim, ona je bila otvorena patnji, željela ju je susresti. Znala je da će je pratiti milost i da će joj ona dati potrebnu snagu i hrabrost. Ona će joj omogućiti gledanje sebe drugačijim očima i pronicanje u dubine koje samo Bog može dotaknuti.

Klara je naučila da se opredjeljenjem za križ u cijelosti otvara Bogu koji poučava o dubinama ljubavi. Ova povezanost s Bogom ujedinjuje ljude. Naša patnja se dijeli s drugima. Zajedno se učimo supatnji i ljubavi ugledajući se na Isusa.

Klara je napisala četiri pisma Agnezi (Janji) Praškoj, češkoj kraljici, koja je postala živa Klara. (Klarina sestra Agneza je poznata kao Agneza Asiška.) U svom trećem pismu Agnezi ona piše: Duša istinski vjerne osobe je divnija od samog neba; nebasa i ostatak stvaranja ne mogu obuhvatiti Stvoritelja i samo je vjerna duša mjesto Božjeg prebivališta i prijestolja. Kao što se slavna Djevica djevičâ materijalno skrbila o Isusu, tako se i mi, slijedeći njezine stope, posebno one siromaštva i poniznosti, možemo, bez sumnje, uvijek hraniti Njegovom duhovnošću u našim krhkim i djevičanskim tijelima.

Ozbiljno uzimanje ove riječi, upućene svetoj Agnezi, ljudima bi promijenilo životni tijek i njihov pogled ne samo na sebe nego i na

druge oko sebe. Odgovor leži unutra. Ostvarenje ovog prebivališta Božjeg poziva na poštovanje i ispravno vrednovanje onoga što jesmo. Klara je htjela da sestre na sebe gledaju kao na hramove Božje, zrcala Kristova i objavu Duha Svetoga.

To nas poziva da odražavamo samilost koju smo vidjeli oslikanu u Isusu. To je isti Isus, kako to vrlo jasno znamo, koji prebiva u našem bližnjemu. Naši bližnji su također hramovi Božji, zrcala Kristova i objave Duha. Naš Bog prebiva u svakom od nas i svatko je od nas jedinstvena slika Božja.

Kao i Marija, pozvani smo rađati Boga za bližnjega, u život unositi stvarnost Božje prisutnosti.

Služenje se ostvaruje tek u potpunom predanju drugome. Služenje, u Klarinom smislu, je poziv da se bude odsjaj Božje dobrote za bližnjega. Unutar svakoga od nas, kako jasno svjedoči Klara, nalazi se sjemenka koja očekuje svoje klijanje.

Ovo je vizija koju je imala Klara zajedno s Franjom, vizija koju su oboje crpili iz Evandjelja. To je vizija svjetla koju je siromašna Klara usvojila, ali jedna od onih koja može osvjetliti sliku Crkve u ovom novom stoljeću.

preuzeto iz "Svijetla riječi" 2003 god